

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Slavomíra Nováka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci navrhovatelů: 1) **J. D.**, bytem [redacted], [redacted], 2) **J. D.**, bytem [redacted], [redacted], 3) **V. D.**, bytem [redacted], [redacted], zastoupena **K. D.**, bytem [redacted], [redacted], jako obecným zmocněncem na základě plné moci ze dne 16. 3. 1998, 4) **K. D.**, bytem [redacted], [redacted], za účasti: 1) **Magistrát hlavního města Prahy, pozemkový úřad**, Mariánské nám. 2, Praha 1, 2) **TJ Bohemians Praha**, se sídlem Izraelská 6, Praha 10, 3) **Pozemkový fond ČR**, Slezská 7, Praha 2, o opravném prostředku proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 9. 8. 2000, zn. PÚ 7740/93/1,

t a k t o :

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, pozemkového úřadu, ze dne 9.8.2000, zn. PÚ 7740/93/1, **se p o t v r z u j e .**

Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2000 pozemkový úřad rozhodl podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen "zákon o půdě") tak, že J. D., J. D., V. D. a K. D. nejsou vlastníky pozemku podle PK parc.č. v kat. území, podle KN část parc.č. v kat. území. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pozemkový úřad uvedl, že vlastníkem pozemku parc.č. byl pan R. S., který zemřel dne a podle usnesení Státního notářství pro Prahu 10 ze dne 12. 7. 1960 dědictví po něm nabyta pozůstalá manželka A. S., jež zemřela dne bez dědiců, pročež dědictví připadlo jako odumrlý státu. Nárok na vydání pozemku uplatnil pan K. D., jenž zemřel dne a pozemkový úřad nadále jednal s jeho dědici. Šetřením bylo zjištěno, že k předmětnému pozemku bylo zřízeno předkupní právo pro A. D., F. D., A. D. a K. D. Jelikož bylo zjištěno, že vlastnictví k nemovitosti ani žadatel, ani jeho předci nikdy nenabyli, nemohl pozemkový úřad požadovanou nemovitost vydat.

Proti tomuto rozhodnutí směřoval opravný prostředek, v němž navrhovatelé uvedli, že pozemkový úřad konstatoval, že K. D. se domáhal vrácení pouze pozemku parc.č. v kat. území; s tím navrhovatelé nesouhlasili majíce za to, že podáním ze dne 17. 12. 1992 žádal K. D. o vydání také pozemků parc.č., a; šlo tedy o zemědělský majetek, který přešel na stát podle § 6 zákona o půdě.

Pozemkový úřad ve vyjádření k opravnému prostředku uvedl, že podle jeho názoru obsahem restituční žádosti bylo pouze uplatnění nároku na pozemek parc.č., když původní žadatel uvedl, že jediný tento pozemek mu byl vyvlastněn bez vyplacení náhrady.

Při ústním jednání dne 13. listopadu 2001 navrhovatelé uvedli, že opravný prostředek byl podáván především z toho důvodu, že nebylo rozhodnuto o všech pozemcích, na které byl uplatněn nárok, a to jednak písemností, která je založena ve spise pozemkového úřadu, a jednak podáním z 26.9.1991, které bylo adresováno a podáno u Obvodního úřadu v Praze 10, odboru výstavby; rozhodnutí napadli opravným prostředkem proto, že nyní je původní parcela č. dle jejich informací začleněna do jedné z parcel - , jejichž původním vlastníkem byl jejich otec.

Zástupkyně pozemkového uvedla, že pozemkový úřad vycházel z obsahu podání, které bylo pozemkovému úřadu doručeno, a v tomto podání je v podstatě označena jako sporná pouze parcela č., a proto také o této parcele bylo rozhodováno.

Zástupce povinné osoby uvedl, že z listinných dokladů jednoznačně vyplývá, že předmětný pozemek nemůže být z restitučních důvodů vydán.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že opravný prostředek nebyl podán důvodně.

Z obsahu správního spisu vzal soud za prokázané, že dne 12. 1. 1993 bylo pozemkovému úřadu doručeno podání pana K. D. ze dne 17. 12. 1992, v němž uvedl, že pozemky č. a byly vyvlastněny na náhradu, zatímco za pozemek č. mu nebyla poskytnuta ani finanční náhrada, ani náhradní pozemek. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne

28. 6. 1995, č.j. 27D 2134/93-21, vyplývá, že K. D. dne [redacted] zemřel a jeho dědici jsou pozůstalá manželka V. D. a synové J. D., J. D. a K. D. Podle výpisu z vložky č. [redacted] pozemkové knihy pro kat. území [redacted] byl vlastníkem pozemku parc.č. [redacted] role pan R. S. a usnesením Lidového soudu civilního v Praze I. ze dne 10. 7. 1956, sp. zn. Čd 7221/56, bylo na tuto nemovitost vloženo právo předkupní pro A. D., F. D., A. D. a K. D. Z protokolu o předběžném šetření v dědické věci po R. S. vyplývá, že tento původní vlastník zemřel dne [redacted], zanechav závěti ze dne 18. 5. 1954 a z 19. 12. 1957, jimiž pozemek parc.č. [redacted] v kat. území [redacted] odkázal A. D., F. D., A. D. a K. D. na vyrovnání jejich pohledávky ve výši 20 000,- Kčs; při jednání dne 16. 10. 1958 pan F. D. jménem svým i ostatních uvedených dědiců toto dědictví odmítl, pročež připadlo v dědictví paní A. S., která - jak je uvedeno v rozhodnutí Státního notářství I. v Praze, sp. zn. 10 D 218/60 - zemřela dne [redacted] bez dědiců, a tedy dědictví připadlo státu jako odúmrtí. Na to pozemkový úřad vydal napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o půdě oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Zemřela-li tato oprávněná osoba, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, stávají se oprávněnými další osoby (vesměs závětní dědicové a příbuzní), vyjmenované v ust. § 4 odst. 2 písm. a) až e) cit. zákona.

Ze skutečností, zjištěných pozemkovým úřadem, nesporně vyplývá, že pozemek parc.č. [redacted] v kat. území [redacted] byl ve vlastnictví pana R. S. a že jej po jeho smrti zdědila paní A. S.; protože ta též zemřela, nezanechavši dědiců, připadl tento pozemek státu jako odúmrtí. Je tedy zřejmé, že pozemek č. [redacted] nikdy nebyl ve vlastnictví žádného z navrhovatelů, ani jejich předků, a jelikož nikdo z těchto osob nebyl ani závětním dědicem, ani příbuzným paní A. S., nemůže navrhovatelům svědčit postavení oprávněné osoby ani podle ust. § 4 odst. 1, ani podle odst. 2 zákona o půdě. Nároku uplatněnému panem K. D. dne 12. 1. 1993 tedy nemohl pozemkový úřad vyhovět, pročež rozhodl-li tak, že navrhovatelé nejsou vlastníky předmětné nemovitosti, učinil tak zcela v souladu se zákonem.

Pokud navrhovatelé namítali, že pozemkový úřad rozhodl pouze o části nároku, uplatněného panem K. D., pak soud konstatoval, že přezkoumával napadené rozhodnutí tak, jak bylo učiněno, tedy ohledně pozemku parc. č. [redacted] podle PK. Mají-li navrhovatelé za to, že dne 12. 1. 1993 uplatnil pan K. D. nárok i na další pozemky, bude to předmětem dalšího zkoumání, resp. rozhodování pozemkového úřadu.

Ze všech shora uvedených důvodů proto dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto je podle ust. § 250q odst. 2 o.s.ř. potvrdil tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 250k odst. 1 ve spojení s § 250l odst. 2 o.s.ř., když navrhovatelé neměl ve věci úspěch a pozemkovému úřadu zákon právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : proti tomuto rozsudku n e n í opravný prostředek přípustný
(§ 250s odst. 1 o.s.ř.)

V Praze dne 13. listopadu 2001

JUDr. Karla **Cháberová, v.r.**
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

N

[redacted]

[redacted]

[redacted]